

Πρέπει λοιπόν να δέρονται ή πρέπει να μη δέρονται κτλ;

«Αν δέρονται οι αστυνομικοί τους γερούς ανθρώπους, είπαν μερικοί δεν πειράζει και τόσο. Για να μη δέρονται όμως και τους ύστερικούς, καλά θα ήταν να διοριζότανε σε κάθε αστυνομία κι' από ένας νευρολόγος που να εξετάζει εκείνους που συλλαμβάνονται και να αποφασίζεται αν είναι κατάλληλοι ή όχι για ζύλο.

Να σὰς πούμε, ή γνώμη αυτή μας φαίνεται σωστή. Πρέπει να διορισθῆ ὁ νευρολόγος αυτός, όχι μοναχά για να εξετάζει τους συλλαμβανόμενους αλλά για να υποβάλλη στην απαιτούμενη θεραπεία και τους κκ. Αστυνόμους όταν είναι με τα νεύρα τους.

Μόνον τότε θα ήταν περιττός ὁ γιατρός, αν μπορούσαν να βρεθούν και να διορισθούν αστυνόμοι τόσο κουλοί, όσες είναι κι' οι αστυνομίες του Κράτους.

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

είχαν μια παροιμία: Μή κίνει τον ανάγκυρον! που την έλεγαν για κάθε πράγμα βρώμικο το όποιον έπρεπε να μείνη στη θέση του, να μην άνασκαλειέται, να μην γίνεται κουθέντα γι' αυτό. Κάτι παρόμοιο έχουμε και μεις σήμερα: «Όσο τίνανκατώεις κτλ.

Γιατί λοιπόν ζητουμε οι άρμόδιοι να μετακινήσουν την Μονή Πετρακή από τη θέση της; Για να βγάλουν πάλι τη υπόθεση των οίκοπεδοράγων στη μέση και για να μὰς πείσουν πως ή μετακίνηση γίνεται μόνο και μόνο για να δημιουργηθούν περισσότερα Μοναστηριακά οικόπεδα άδέςποτα προς καταβρόχηση; Άς μείνη ή Μονή Πετρακή καθώ και κάθε άλλη μονή, στη θέση τους. Γιατί άφ' ὅδεν κάνει να καταργηθούν, δεν κάνει και να κινούνται, για να μη κινείται κι' ὁ ανάγκυρος.

ΑΡΧΙΣΑΝ

και καταγγέλλουν κι' όλας οι μουφλούζηδες διοργανωτάι του Τσιφούτ-πνηγηριού του Ζαππείου. Και κάνουν πολύ καλά! Μπράβο τους!

Γιατί να τους βρήτη ή α' Ακρόπολις; Γιατί να πῆ προχθές ακόμα πως ή Διεθνής Έκθεση, ήτο μια διεθνής τσαρλατανιά και τίποτε παραπάνω;

Είχε κανένα δικαίωμα να μιλήση και να βρήση έτσι;

Όχι, βεβαίως! Όπως δεν έχει δικαίωμα και καμμιά άλλη έφημερίδα να βρήση σήμερα την Έκθεση.

Κ' εκάναν πολύ καλά που την κατάγγειλλαν κι' είχαν δικιο που αποκάλεσαν σοκοφάντη εκείνον που ετόλμησε να βρήση το μπαγιατοπάζαρό τους.

Μήνας ακόμη δεν έπέρασε που κι' ή α' Ακρόπολις κι' οι άλλες έφημερίδες έσκοτονόντουσαν ποιά να πρωτοπεριγράψη τα θάματα της και ποιά να κάψη περισσότερο λιβάνι στη μύτη των διοργανωτών της.

Μπῆ! Για την Έκθεση τὰ λένε αυτά σήμερα; Και δεν έχουν δικιο οι συμμορίτες του Ζαππείου ναποκαλούν τους Άθηναίους δημοσιογράφους σοκοφάντες, όταν φυλλομετρώντας τις έφημερίδες τους μπορούν να ρορτώσουν δεκά άραμπάδες μ' έπαινους και να πάνε να τους άδειάσουν μπροστά στα γραφεία τους;

Ό κ. Κορδέλλας σ' ὄλ' αυτά δεν θάχη καμμιά αντίρρηση. Ούτε ὁ κ. Λιακόπουλος, ὁ αντιπρόσωπος της Κυβερνήσεως, ὁ ὅποιος, τόσο καλλιτεχνικά

έξεπλήρωσε το καθήκόν του, αφού και τὰ άσεμνα καμώματα των μιζοπαρθένων του Καζίνου έφρόντισε να περιορίση

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ

να γελάτε καθόλου, κύριοι δημοσιογράφοι, με την σοβαρότατη συνέντευξη που πήρε ὁ κ. Κανελλίδης των «Καιρών» με τον κ. Υπουργόν των Στρατιωτικών.

Η αλήθεια είναι πως από την περίφημη κι' αλησμόνητη αυτή συνέντευξη έμαθαμε μοναχά ὅσα είπε ὁ κ. Κανελλίδης, αφού ή άπάντησι του κ. Υπουργού ήταν άτέλειωτη σειρά άποσιωπητικών. Μά και τί άγαπούσατε; Να δημοσιεύσουν οι «Καιροι» τους Υπουργικούς λόγους και τὰ Υπουργικά σχέδια;

Αυτό θα ήταν ισχύτη προδοσία. Και πρέπει να μένουμ' ευχαριστημένοι που αν δεν έμαθαμε τί σκέπτεται ὁ κ. Υπουργός περί του στρατού, έμαθαμε τί σκέπτεται ὁ κ. διευθυντής των «Καιρών» περί στρατού και περί Μακεδονίας.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Υπομινθήσκει τοίς εξ άπλών και χρεωλυτικών δανείων οφειλέταις αυτής παρά τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τοίς Υποκαταστήματιν αυτής, ὅτι ή 1η Οκτωβρίου εἶνε ή διά των οικείων συμβολαίων ὀρισμένη ήμέρα προς πληρωμή των τόκων και των χρεωλυτικών ὀσεων των εἰρημένων δανείων. Η έμπρόθεσμος πληρωμή άπαλλάσσει τους οφειλέτας των συνεπειών της υπερημερίας.

Έν' Αθήναις τῆ 21 Σεπτεμβρίου 1904.

(Έκ του δικαστ. τμήματος της Έθν. Τραπεζης)

ΔΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΟΥ

Δεν είχε ακόμα καλά νυχτώσει, κήλιου βασίλειμα, πρό του νάρχιση που σε μιάν ὀμορφη πράσινη στρώση ένας γερούλας είχε καθίσει.

Ό γέρος ήτανε βουκόκς κέκλειουσε κρυφην άγάπη σ' αυτά τὰ μέρη, γιατί στα νειάτα του σάν περιπιτουσε καλά, εκεί είχε μόνο καρτέρι.

Και τραγουδούσε αυτή την ὄρα, με τῆ φλογέρι του εκεί πεσμένος, φτωχός, μα έλευθερος σ' αυτή τῆ χώρα ήταν χαρούμενος κ' ευτυχισμένος.

Και τώρα κινύδιος στο γηρατιά του παππούς, μένθιμμος της πρώτης ζούσε και κουρασμένος τραβῆ τάνιά του, τον ήλιο βλέποντας, τῆ γῆ ξεχνούσε.

Ήμερα ήπερασε κι' άλλη σκεπάσει, τὰ ούρανια κύτταζε αυτός... τὸ κύμα!... κύμα που άδιόκοπα τρέχει... και μοιάζει μέλιδα δικαίου μπροστά στο μνήμα...

Ό στιγμή ένδοξη!... σιγή αφήνει τάγερη, ή θάλασσα, κι ὄλη ή οικουμένη, τον ήλιο ὁ γέροντας, βλέπει που σβύνει κι' ὁ ήλιος τὸ γέροντα, ὅπου πεθαίνει.

Ιούnius — 1903.

(Κατά τον Victor Hugo.) ΚΛΕΩΝ ΔΙΤΑΚΗΣ

ΟΙ „ΚΟΥΡΔΟΙ“

Τὸ βράδυ της Παρασκευῆς και του Σαββάτου ή «Νέα Σκηνη» σε έκτακτη φιλολογική άπόλαυση είχε συγκεντρώσει τον κόσμο του Θεάτρου. Έπαιξε για πρώτη φορά ένα από τὰ πέντε δράματα του αλησμόνητου και λιγδύου Γιάννη Καμπύση, τούς Κούρδους.

Τὸ τρίπρακτο αυτό δράμα άπ' τὰ πρώτα του, δεν μπορεί να πῆ κανεις πως είναι τὸ καλλίτερό του, μα έχει μερικές στιγμές άσύλληπτου ὄφους και άνέκφραστης καλλιτεχνικής συγκινήσεως. Μιά άπ' αυτές είναι και ή στιγμή που ὁ φτωχός Πέτρος βλέπει ὄλα του τὰ ὄνειρατα γκρεμιζόμενα στο χάος, χωρίς έλπίδα πραγματοποιήσεως του ὄνειρου εκείνου χάριν του ὅποιου άγάπησε τῆ ζωή, άφησε τῆ μελέτη του και άποφάσισε να πῆ στο ποτῆρι της ζωῆς. Και μεις που βλέπουμε τῆ ζωή και τῆν τύχη του ήρωα του δράματος να μοιάζει τόσο πολὺ με τῆν τύχη του ποιητού, αισθανόμεθα διπλή συγκίνηση, διπλό πόνο. Τὸν πόνο για τὸ κλείσιμο και τὸ θάνατο μιᾶς μεγαλοφυίας, μιᾶς ευγενικῆς καρδίας, του Πέτρου, άπ' τῆ φτώχεια, και τὸ γκρέμισμα του ὄραίου παλατιού της ευτυχίας του άπ' τούς έξευγενισμένους Κούρδους, — και για τῆν τσιγκουνιά της μοίρας που χαρίζει τὴν ζωή μ' άπλωτὸ χέρι σε τόσα άχρηστα ὑποκείμενα και λυπήθηκε λίγη ἰκίμα στον δίσμοιρο Γιάννη Καμπύση.

Η άγάπη της ζωῆς και ή συμφωνία με τὰς απαιτήσεις της τέχνης, έκφρασις αυτής, είναι ή μεζική προσπάθεια του συγγραφέα και σε τούτο καθῶς και στᾶλλα δράματά του. Τρία δὲ περιστατικά έννοι, ὅπως τὸ ένα συμπληρώσει τὸ άλλο, και έτσι παρουσιάζεται ή ζωή μέσα σενα μεγαλόπρεπο πλαίσιο πάλης, ανταγωνισμού, φόνων και άτιμιών. Πέρνει πρώτα άπ' ὄλα τὸ γνωστο περιστατικὸ των άρμενικῶν σφαγῶν και φρικαλεοτήτων των Κούρδων Έπειτα τῆν ιστορία ενός ζευγαριού του Αντζάνικ και της Σόνιας, που καθοονται στο πάνου πάτωμα του σπητιού του Πέτρου, και οι ὅποιοι δὲ φαίνονται καθόλου στη σκηνη. Γιατί λαβαίνουν μέρος σ' αυτήν ή οίκογένεια του Πέτρου, άποτελούμενη άπ' τῆν μάνα του και τῆν άδερφή του Σμαράγδα, ὁ Βάσος, ένα πλουσιόπαιδο άξάδερφος του Πέτρου, και μια φιλενάδα της Σμαράγδας, ή Αννέτα, ένα φτωχοκόριτσο. Ό χαρακτήρα της μάνας δεν έχει τίποτε τὸ παράξενο, ὅσο δυσκολία παρουσιάζουνε οι δυὸ χαρακτήρες των κοριτσιών. Πρέπει να προσέξη πολὺ κανεις για να έννοήση μερικές σκηνές, καθὼς τῆ στιγμή που ή Σμαράγδα χαιρετάει τον νεὸ άπ' τὸ παράθυρο, και ή Αννέτα ὑποκρίνεται στη Σμαράγδα, και ὕστερα που βρίζει τον Βάσο, και ὅπως τὰ περιστατικά που είπαμε χρησιμοποιούν για να συμπληρώσουν τῆν έκφραση της ζωῆς, έτσι και οι δυὸ αυτοί χαρακτήρες, χρειάζονται για να εξηγήση ὁ ένας τὸ άλλο με τῆν αντίθεσή τους.

Στῆν πρώτη πράξη ὁ θεατῆς βλέπει τον Πέτρο να παλέβη για τὰ ὕψηλά ζητήματα της ανθρωπότητας, για τῆν έλευθερία και τῆν εὐδαιμονία. Άλλά είναι φτωχός, και ὁ φτωχός πρέπει να δουλεύη για να ζῆση, — δυστυχῶς γιαυταν, δεν έχει τὸ βιος του εξαδέρφου του, που ὄλη μέρα γυρίζει με τῆν ἄμαξα. Άποσιωμένος δὲ στις θεωρίες του σοσιαλισμοῦ και της έλευθερίας λησμονάει τὸ μέλλον